

Arrest

nr. 164 254 van 17 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ENGELS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Khan in het district Rodat van de provincie Nangarhar. Kort na uw geboorte verhuisde u met uw familie naar Pakistan, waar jullie zich vestigden in Katcha Qaray, een vluchtelingenkamp voor Afghanen. Toen dit vluchtelingenkamp werd ontmanteld, keerden u en uw familie terug naar Afghanistan. U werkte een tijdje in Kabul, maar ging uiteindelijk naar het dorp Daulatzai, in het district Chaparhar, waar uw familie ondertussen een stuk grond had verworven en een huis had gebouwd. Twee van uw broers bleven in Kabul, een derde werd soldaat bij het Afghaanse leger en uw jongere broer bleef met uw familie in Chaparhar, waar hij naar school ging. U begon zelf als kapper te werken. Soms kwamen

enkele ouderen die tot de taliban behoorden naar de kapperszaak waar u werkte. Zij vroegen u om mee te werken en zegden steeds dat ze zouden terugkomen. Op een donderdagavond, op een niet nader bepaalde datum, kwamen weer enkele ouderen naar uw winkel. Net op dat moment bevonden zich twee jongens uit uw dorp die bij het nationale leger werkten in uw zaak. Jullie werden alle drie meegenomen naar een onbekende plaats. U werd naar diverse plaatsen meegenomen en veelvuldig gemarteld. Na ongeveer vijf maanden werd u vrijgelaten, na de belofte dat u voor de taliban zou spioneren. Na uw vrijlating keerde u terug naar uw huis, waar u niemand aantrof. U ging naar uw oom, die vlakbij woonde. Hij vertelde dat uw echtgenote was overleden bij de geboorte van jullie derde kindje en dat uw familie ondertussen was gevlucht, omdat zij werden bedreigd door de families van de soldaten die eerder samen met u werden ontvoerd en vervolgens gedood. U bleef anderhalve maand bij uw oom. Omdat u echter de wraak vreesde van de familie van de overleden soldaten, alsook de taliban, werd er besloten dat u Afghanistan diende te verlaten. U kwam op 14 juni 2011 in België aan waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde.

Op 25 april 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U keerde niet naar Afghanistan terug maar diende een tweede asielaanvraag in op 4 mei 2012. Uw tweede asielverzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

U trok naar het Verenigd Koninkrijk waar u twee jaar verbleef zonder asiel aan te vragen. Op 28 november 2014 kwam u opnieuw in België aan en op 2 december 2014 verklaarde u zich voor een derde maal vluchteling. Uw derde en huidige asielaanvraag steunt u op de asielmotieven die u in uw eerste asielverzoek uiteenzette. U voegt eraan toe dat uw neef Z.(...) K.(...) gedood werd omdat hij u hielp.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, twee dreigbrieven van de taliban, een bevestigingsbrief van de ouderen, negen foto's, een dagticket voor de Londense metro, een oproepingsbevel van het politiebureau van Chaparhar, een enveloppe, een uittreksel uit het Easo rapport Country of Origin Information Report Afghanistan van januari 2015 en een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht van september 2014.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst moet er op gewezen worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS afgewezen werd omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In uw huidige asielaanvraag houdt u vast aan uw initieel asielrelaas, dat bedrieglijk werd bevonden, en bouwt u erop verder. U verklaart nu dat uw neef Z.(...) K.(...) omwille van uw problemen met de taliban gedood werd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Te meer daar uw verklaringen over het verklaarde overlijden van uw neef bijzonder karig zijn. Zo weet u niet hoe uw neef gedood werd, wanneer zijn overlijden plaats vond of wie uw neef vermoordde. U kan slechts zeggen dat een Pakistaanse vriend van dorpsbewoners vernam dat hij gedood werd omdat hij u hielp en bescherming bood (CGVS p.2,3). Meer weet u over deze gebeurtenis die u als nieuw element in uw huidige asielaanvraag aandraagt niet te zeggen.

Tevens legt u meerdere stavingstukken neer over uw asielrelaas, met name twee dreigbrieven van de taliban, een oproepingsbevel van de lokale politie van Chaparhar, een bevestigingsbrief van de ouderen van uw regio en foto's van uw overleden neef. De door u neergelegde bewijsstukken kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas echter niet herstellen. De bewijswaarde van de twee brieven van de taliban wordt aanzienlijk aangetast door uw ontoereikende verklaringen. Als u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt meer over de dreigbrieven van de taliban te vertellen blijkt u helemaal niet te weten wat voor documenten u neerlegt (CGVS p.5). Zelfs als u meegedeeld wordt dat het om brieven van de taliban gaat, antwoordt u enkel dat u dit niet weet (CGVS p.5). U herinnert zich niet dat de taliban brieven richtte aan uw familie. U hoorde uw familie er nooit over praten, zo zegt u. Of de brieven voor of na uw vertrek uit Afghanistan door de taliban gestuurd werden, weet u al evenmin (CGVS p.5). Naar de inhoud van de brieven heeft u ook het raden. Op de vraag waarom de taliban u deze brieven stuurde, antwoordt u enkel dat de taliban uw familie eerder om hulp vroeg (CGVS p.5). Als een verzoek om hulp kunnen de brieven echter allerm minst omschreven worden. In de eerste brief vraagt de taliban dat u en uw broer jullie werkzaamheden opgeven terwijl u in de tweede brief ter dood veroordeeld wordt omdat u de gemaakte beloftes toen u in de handen van de taliban was niet heeft ingelost (verklaring Meervoudige Aanvraag punt 17). Slechts als u de inhoud van de eerste brief uit de doeken wordt gedaan, pikt u erop in en zegt u dat u bedreigd en vervolgens gekidnapt werd (CGVS p.5). Uw

nagenoeg onbestaande kennis van de dreigbrieven van de taliban haalt het geloof in uw asielrelaas en in de authenticiteit van de brieven verder onderuit. Het kan immers niet aangenomen worden dat u, een volwassen man bij vertrek uit Afghanistan, geheel onwetend bent over de dreigbrieven die uw familie voor u ontving, terwijl u zowel in Afghanistan als na uw vertrek in contact stond met uw familie in Afghanistan (CGVS p.2,6).

Voorts moet er op gewezen worden dat de eerste brief van de taliban tegenstrijdig is aan uw verklaringen. De eerste brief van de taliban is opgesteld op 13/12/1431 (Hijra kalender, 19/11/2010). Volgens de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag reisde u zo'n zes maanden van Afghanistan tot uw aankomst in België op 14 juni 2011. Voorafgaand aan uw vertrek bracht u anderhalve maand ondergedoken bij uw oom door na uw gevangenschap van vier tot zes maanden bij de taliban (CGVS 16/2/2012 p.9,10,11,12). Een kleine rekensom doet begrijpen dat u toen de eerste brief van de taliban werd opgesteld in de handen van de taliban was. Dat deze organisatie u op 19/11/2010 een brief schreef om u onder druk te zetten om uw werkzaamheden als kapper op te geven, terwijl u tegelijkertijd door de taliban ontvoerd was, is volstrekt absurd. U heeft geen verklaring voor deze anomalie (CGVS p.5).

Bij de bespreking van de dreigbrieven van de taliban kwam eveneens aan het licht dat de accuraatheid van uw verklaringen over de centrale gebeurtenis in uw asielrelaas, met name uw ontvoering, sterk afgenomen is sinds uw eerste asielaanvraag. Zo kan u nu niet meer vertellen hoelang u de gevangene van de taliban was. Zelfs als u om een ruwe schatting gevraagd wordt bent u er niet toe in staat. Zelfs een idee van de grootteorde, of het een paar dagen, enkele weken of anderhalf jaar was, heeft u niet meer (CGVS p.5). Nochtans kon u in uw eerste asielaanvraag verklaren dat u vier, vijf of zes maanden bij de taliban doorbracht (CGVS 16/2/2012 p.9,10). Wel meent u zich te herinneren dat u de zomer bij de taliban spendeerde (CGVS p.5). Deze verklaring staat gaaf dan weer volstrekt in tegen uw eerdere verklaring toen u beweerde dat u aan het begin van de herfst door de taliban ontvoerd werd (CGVS 16/2/2012 p.11). Bovenstaande vaststellingen brengen verder de geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang.

Uw kennis van de oproepingsbrief van het politiestation van Chaparhar stelt eveneens teleur. Als u het document getoond wordt kan u niet vertellen wat voor document het is en zelfs als u de afzender meegedeeld wordt heeft u geen idee wat voor document het kan zijn. Opnieuw moet de volledige inhoud van de brief voor u verduidelijkt worden voor u het stuk kan plaatsen in uw vluchtverhaal (CGVS p.6). Wat de bevestigingsbrief van de ouderen betreft moet erop gewezen worden dat u verklaart dat deze brief op verzoek van uw oom werd opgesteld (CGVS p.6). Het gesolliciteerd karakter van het document maakt dat er geen objectieve bewijswaarde aan toegekend kan worden. De foto's die volgens u uw overleden neef tonen missen bewijskracht. U toont op geen enkele wijze aan dat de overleden persoon daadwerkelijk uw neef is en evenmin kunnen de omstandigheden waarin de betrokken persoon overleed uit de foto's afgeleid worden. Derhalve kunnen deze foto's uw asielaanvraag niet ondersteunen.

Naast de stukken waarmee u uw asielaanvraag tracht te ondersteunen legt u nog een taskara, vijf foto's van Afghaanse militairen, een foto van een kapperszaak en een ticket van de Londense metro neer. De authenticiteit van de taskara moet sterk in vraag gesteld worden. Zo is de kwaliteit van het drukwerk zeer pover, hetgeen erop wijst dat de taskara slechts een kopie is die later met de hand werd ingevuld. Ook is het bevreemdend dat de taskara uitgegeven werd op 24/8/1384 (15/11/2005) terwijl de stempel het jaar 1386 (21/3/2007-20/3/2008) vermeldt (CGVS p.4). U heeft geen verklaring voor dit anachronisme (CGVS p.4). Deze vaststellingen doen sterk vermoeden dat de taskara geen authentiek stuk is. Het metroticket heeft geen bewijswaarde in het kader van uw asielaanvraag. Wat de foto's van de Afghaanse militairen en van de kapperszaak betreft is het van belang aan te kaarten dat er niet uit de foto's afgeleid kan worden dat daadwerkelijk uw broer en uw kapperszaak getoond worden op de foto's en dat u evenmin elementen aanbrengt die daartoe kunnen besluiten.

Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghanistan documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker.

Tot slot brengt u een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht over de rekruteringspartijen van de taliban. Het loutere verwijzen naar een rapport zonder een concreet verband aan te tonen met uw individuele en persoonlijke situatie volstaat niet om het geloof in uw asielmotieven te herstellen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u in uw derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die aannemelijk maken dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou

bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, oktober 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief

goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een volwassen man, die als volwassene Afghanistan verliet. Naast uw moedertaal Pashtou beheerst u ook vlot de tweede Afghaanse landstaal, het Dari (CGVS 16/2/2012 p.3). Voorts blijkt u een grote vertrouwdheid met de Afghaanse hoofdstad te hebben. U verklaart dat u een langere periode in Kabul verbleef en er ook werkte als kok en als kapper (CGVS 16/2/2012 p.5,6). Als reden voor uw terugkeer naar Nangarhar roept u geen socioeconomische moeilijkheden in maar vertelt u enkel dat u terugging om uw ouders bij te staan (CGVS 16/2/2012 p.6). Daarnaast heeft u ook een uitgebreid netwerk in Kabul. Zo verklaarde u dat uw twee broers in Kabul wonen en werken en dat u er meerdere vrienden heeft die er in uiteenlopende sectoren tewerkgesteld zijn (CGVS 16/2/2012 p.3,16). Aan uw bewering dat uw broers omwille van uw problemen met de taliban Kabul verlieten, kan gezien de vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven geen geloof worden gehecht (CGVS 16/2/2012 p.6). Voorts blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat u in Afghanistan over een netwerk beschikt dat u dermate ter wille is dat ze valse stukken voor u regelen om neer te leggen in uw asielaanvraag. Bovendien toonde u ook aanzienlijke zin voor initiatief, ondernemingsvermogen, aanpassingsvermogen en een hoge mate van zelfredzaamheid door uw komst naar en verblijf in België en het Verenigd Koninkrijk. Al deze eigenschappen gaan uw vestiging in uw hoofdstad aanzienlijk vergemakkelijken. Gezien uw werkervaring, uw talenkennis, uw vertrouwdheid met Kabul en uw netwerk in deze stad moet er op basis van uw verklaringen besloten worden dat Kabul in uw geval als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. In uw huidige asielaanvraag werpt u geen elementen op die de redelijkheid van uw vestigingsmogelijkheden in Kabul in vraag stellen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending van het recht van verdediging aan *“door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.*

In een tweede middel aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een derde middel aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

In een enig middel aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging *“door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing”.*

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr.

214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas en werd geoordeeld dat verzoeker in Kabul over een redelijk vestigingsalternatief beschikt waar hij geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing ging verzoeker niet in beroep. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname, waartegen verzoeker niet in beroep ging.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad in het kader van de huidige en derde asielaanvraag evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

Vooreerst moet er op gewezen worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS afgewezen werd omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In uw huidige asielaanvraag houdt u vast aan uw initieel asielrelaas, dat bedrieglijk werd bevonden, en bouwt u erop verder. U verklaart nu dat uw neef Z.(...) K.(...) omwille van uw problemen met de taliban gedood werd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Te meer daar uw verklaringen over het verklaarde overlijden van uw neef bijzonder karig zijn. Zo weet u niet hoe uw neef gedood werd, wanneer zijn overlijden plaats vond of wie uw neef vermoordde. U kan slechts zeggen dat een Pakistaanse vriend van dorpsbewoners vernam dat hij gedood werd omdat hij u hielp en bescherming bood (CGVS p.2,3). Meer weet u over deze gebeurtenis die u als nieuw element in uw huidige asielaanvraag aandraagt niet te zeggen.

Tevens legt u meerdere stavingstukken neer over uw asielrelaas, met name twee dreigbrieven van de taliban, een oproepingsbevel van de lokale politie van Chaparhar, een bevestigingsbrief van de ouderen van uw regio en foto's van uw overleden neef. De door u neergelegde bewijsstukken kunnen de geloofwaardigheid van uw relaas echter niet herstellen. De bewijswaarde van de twee brieven van de taliban wordt aanzienlijk aangetast door uw ontoereikende verklaringen. Als u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt meer over de dreigbrieven van de taliban te vertellen blijkt u helemaal niet te weten wat voor documenten u neerlegt (CGVS p.5). Zelfs als u meegedeeld wordt dat het om brieven van de taliban gaat, antwoordt u enkel dat u dit niet weet (CGVS p.5). U herinnert zich niet dat de taliban brieven richtte aan uw familie. U hoorde uw familie er nooit over praten, zo zegt u. Of de brieven voor of na uw vertrek uit Afghanistan door de taliban gestuurd werden, weet u al evenmin (CGVS p.5). Naar de inhoud van de brieven heeft u ook het raden. Op de vraag waarom de taliban u deze brieven stuurde, antwoordt u enkel dat de taliban uw familie eerder om hulp vroeg (CGVS p.5). Als een verzoek om hulp kunnen de brieven echter allerm minst omschreven worden. In de eerste brief vraagt de taliban dat u en uw broer jullie werkzaamheden opgeven terwijl u in de tweede brief ter dood veroordeeld wordt omdat u de gemaakte beloftes toen u in de handen van de taliban was niet heeft ingelost (verklaring Meervoudige Aanvraag punt 17). Slechts als u de inhoud van de eerste brief uit de doeken wordt gedaan, pikt u erop in en zegt u dat u bedreigd en vervolgens gekidnapt werd (CGVS p.5). Uw nagenoeg onbestaande kennis van de dreigbrieven van de taliban haalt het geloof in uw asielrelaas en in de authenticiteit van de brieven verder onderuit. Het kan immers niet aangenomen worden dat u, een volwassen man bij vertrek uit Afghanistan, geheel onwetend bent over de dreigbrieven die uw familie voor u ontving, terwijl u zowel in Afghanistan als na uw vertrek in contact stond met uw familie in Afghanistan (CGVS p.2,6).

(...)

Bij de bespreking van de dreigbrieven van de taliban kwam eveneens aan het licht dat de accuraatheid van uw verklaringen over de centrale gebeurtenis in uw asielaanvraag, met name uw ontvoering, sterk afgenomen is sinds uw eerste asielaanvraag. Zo kan u nu niet meer vertellen hoelang u de gevangene van de taliban was. Zelfs als u om een ruwe schatting gevraagd wordt bent u er niet toe in staat. Zelfs een idee van de grootteorde, of het een paar dagen, enkele weken of anderhalf jaar was, heeft u niet meer (CGVS p.5). Nochtans kon u in uw eerste asielaanvraag verklaren dat u vier, vijf of zes maanden bij de taliban doorbracht (CGVS 16/2/2012 p.9,10). Wel meent u zich te herinneren dat u de zomer bij de taliban spendeerde (CGVS p.5). Deze verklaring staat haast in tegenspraak met uw eerdere verklaring toen u beweerde dat u aan het begin van de herfst door de taliban ontvoerd werd (CGVS 16/2/2012 p.11). Bovenstaande vaststellingen brengen verder de geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang.

Uw kennis van de oproepingsbrief van het politiestation van Chaparhar stelt eveneens teleur. Als u het document getoond wordt kan u niet vertellen wat voor document het is en zelfs als u de afzender meegedeeld wordt heeft u geen idee wat voor document het kan zijn. Opnieuw moet de volledige inhoud van de brief voor u verduidelijkt worden voor u het stuk kan plaatsen in uw vluchtverhaal (CGVS p.6). Wat de bevestigingsbrief van de ouders betreft moet erop gewezen worden dat u verklaart dat deze brief op verzoek van uw oom werd opgesteld (CGVS p.6). Het gesolliciteerd karakter van het document maakt dat er geen objectieve bewijswaarde aan toegekend kan worden. De foto's die volgens u uw overleden neef tonen missen bewijskracht. U toont op geen enkele wijze aan dat de overleden persoon daadwerkelijk uw neef is en evenmin kunnen de omstandigheden waarin de betrokken persoon overleed uit de foto's afgeleid worden. Derhalve kunnen deze foto's uw asielaanvraag niet ondersteunen.

Naast de stukken waarmee u uw asielaanvraag tracht te ondersteunen legt u nog een taskara, vijf foto's van Afghaanse militairen, een foto van een kapperszaak en een ticket van de Londense metro neer. De authenticiteit van de taskara moet sterk in vraag gesteld worden. Zo is de kwaliteit van het drukwerk zeer pover, hetgeen erop wijst dat de taskara slechts een kopie is die later met de hand werd ingevuld. Ook is het bevreemdend dat de taskara uitgegeven werd op 24/8/1384 (15/11/2005) terwijl de stempel het jaar 1386 (21/3/2007-20/3/2008) vermeldt (CGVS p.4). U heeft geen verklaring voor dit anachronisme (CGVS p.4). Deze vaststellingen doen sterk vermoeden dat de taskara geen authentiek stuk is. Het metroticket heeft geen bewijswaarde in het kader van uw asielaanvraag. Wat de foto's van de Afghaanse militairen en van de kapperszaak betreft is het van belang aan te kaarten dat er niet uit de foto's afgeleid kan worden dat daadwerkelijk uw broer en uw kapperszaak getoond worden op de foto's en dat u evenmin elementen aanbrengt die daartoe kunnen besluiten.

Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat veel valse en vervalste Afghanistan documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van een Afghaanse asielzoeker.

Tot slot brengt u een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht over de rekruteringspartijen van de taliban. Het loutere verwijzen naar een rapport zonder een concreet verband aan te tonen met uw individuele en persoonlijke situatie volstaat niet om het geloof in uw asielaanvraag te herstellen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat u in uw derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die aannemelijk maken dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofdte een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. (...)"
Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden alle steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Voorafgaand aan de uiteenzetting van zijn middelen stelt verzoeker het in de bestreden beslissing uiteengezette feitenrelaas op twee punten ter discussie. Enerzijds betwist hij dat hij ooit in Kabul zou zijn

geweest, na zijn terugkeer uit Pakistan of op enig ander moment, laat staan dat hij er een tijdje zou hebben gewerkt. Anderzijds spreekt hij tegen dat twee van zijn broers in Kabul bleven. Echter, de Raad kan slechts vaststellen dat deze elementen reeds deel uitmaken van het feitenrelaas van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die genomen werd in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, aanwezig in het administratief dossier. In de mate dat verzoeker voormelde beslissing nooit heeft aangevochten en thans geen bewijselement voorlegt dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat de appreciatie van de feiten in het kader van de eerste asielaanvraag anders zou zijn geweest indien dit bewijselement ten tijde van de beoordeling van die eerste aanvraag zou hebben voorgelegen, moet het feitenrelaas van de eerste weigeringsbeslissing als vaststaand worden beschouwd en kan de Raad zich er naar aanleiding van huidige asielaanvraag niet meer over uitspreken.

Verzoeker wenst aan het feitenrelaas nog toe te voegen dat toen hij als kapper werkzaam was zijn vader dreigbrieven kreeg naar aanleiding van het feit dat verzoekers broer voor het Afghaanse leger werkte en verzoeker als kapper werkte en door baarden af te scheren inging tegen de regels van de islam. Wat betreft de belofte die hij de taliban zou hebben gedaan in ruil voor zijn vrijlating, verduidelijkt verzoeker dat deze onder andere inhield *“dat hij een uitkijk zou bieden voor US Soldaten”*. Voor zover verzoeker met voormelde dreigbrieven doelt op de twee brieven van de taliban die door hem werden neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en nogmaals werden gevoegd bij zijn verzoekschrift, doet hij geen afbreuk aan de bestreden beslissing waar deze uiteenzet waarom aan de authenticiteit van deze brieven kan worden getwijfeld. Verzoeker geeft bovendien niet aan in welke zin zijn specificatie met betrekking tot de inhoud van zijn vermeende belofte aan de taliban de geloofwaardigheid van zijn asielerelaas vermag te herstellen.

Waar verzoeker vooreerst op algemene wijze aanhaalt dat hij er niet mee akkoord gaat dat de geloofwaardigheid van zijn verhaal in het gedrang gebracht wordt door *“beweerde incoherenties, tegenstrijdigheid, omissies en onduidelijkheden omtrent bepaalde feiten”*, dat uit zijn verklaringen voldoende ernstig naar voor gekomen is dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in Afghanistan, en dat ‘vervolging’ in zijn geval neerkomt op *“de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden”*, weerlegt hij de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing aangaande zijn verklaringen en de door hem neergelegde stukken niet.

Voor zover verzoeker aanvoert dat hij het wantrouwen jegens de overheid in zijn eigen land heeft meegenomen naar de Belgische asielinstanties, dient te worden opgemerkt dat dit wantrouwen de gedane vaststellingen niet kan verklaren. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Van een asielerzoeker mag worden verwacht dat deze van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Verzoeker wenst op te merken dat de weergave van de feiten door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *“nagal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details”*. Hij benadrukt dat hij in zijn voorgaande interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Hij verwijst naar hetgeen hij in de voorgaande procedure verklaarde, en is van mening dat *“het Commissariaat-Generaal met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoont om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond”*. Verzoeker vraagt zich af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, als men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven. In de mate dat verzoeker hier niet preciseert welke belangrijke details werden veronachtzaamd en hij met bovenstaande kritiek slechts lijkt terug te grijpen naar zijn hoger weergegeven aanmerkingen op het feitenrelaas van de bestreden beslissing, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar hetgeen hij daaromtrent reeds heeft uiteengezet. Daarbij merkt de Raad nog op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat het Commissariaat-generaal bewust elementen uit zijn verklaringen heeft genegeerd teneinde zich geen waarheidsgetrouw beeld van zijn situatie te hoeven vormen. Het is de Raad bovendien niet duidelijk op welke wijze een naar verzoekers zin te beknopte weergave van de feiten tot gevolg kan hebben dat *“(d)e bestreden beslissing (...) uiterst onduidelijk (is) en zeer karig wat haar motivering betreft (...)”*. Verzoeker ontkracht de motieven van de bestreden

beslissing niet door louter op te werpen dat zij niet zouden volstaan om deze beslissing te schragen. Hij dient voormelde motieven inhoudelijk en *in concreto* te betwisten, maar blijft desbetreffend in gebreke.

Ter verklaring van het gegeven dat zijn verklaringen omtrent het overlijden van zijn neef bijzonder karig waren, herhaalt verzoeker slechts wat hij reeds tijdens zijn gehoor dienaangaande had aangegeven, namelijk dat hij er via een vriend, die op zijn beurt werd ingelicht door dorpsgenoten, van op de hoogte werd gesteld dat zijn neef door de taliban werd gedood. Aldus doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij in gebreke blijft de precieze omstandigheden en het tijdstip van dit overlijden te duiden, terwijl dit door hem nochtans als een nieuw element ter ondersteuning van huidige asielaanvraag werd aangebracht. Waar verzoeker verwijst naar de foto's van zijn overleden neef, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat deze foto's enige bewijskracht missen.

Wat betreft de twee dreigbrieven van de taliban, wijst verzoeker erop dat de inhoud van deze brieven volledig overeenkomt met het feitenrelaas zoals weergegeven in zijn verzoekschrift. Er is volgens verzoeker dan ook geen enkele reden om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, laat staan om de authenticiteit van de dreigbrieven in twijfel te trekken. Verzoeker noemt de brieven *"niets anders dan een weerspiegeling van de werkelijkheid"* en meent dat er geen enkele geloofwaardigheid aan kan worden ontnomen. De Raad merkt in dezen vooreerst op dat het gegeven dat verzoekers verklaringen enerzijds en de twee dreigbrieven anderzijds inhoudelijk met elkaar in overeenstemming zijn op zich geen aanwijzing vormt voor de waarachtigheid van verzoekers verklaringen, noch voor de authenticiteit van voormelde brieven. Ten tweede dient verzoeker erop te worden gewezen dat de reden waarom voormelde dreigbrieven zijn geloofwaardigheid (mede) onderuit halen er niet in gelegen is dat de inhoud ervan geen weerklank zou vinden in verzoekers verklaringen, maar wel dat is vastgesteld dat zijn kennis van deze brieven nagenoeg onbestaande is (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van de inhoud, laat staan het bestaan, van dreigbrieven die zijn familie voor hem zou hebben ontvangen, temeer daar deze brieven door hem worden voorgelegd als een nieuw element dat de kern van zijn asielrelaas moet staven. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op zijn gebrekkige kennis van de dreigbrieven en weerlegt de vaststelling dat deze zijn geloofwaardigheid ondermijnt zodoende niet.

Vervolgens herhaalt verzoeker dat hij helemaal niet via Kabul is teruggekeerd naar het district Chaparhar. De vertaler zou tijdens het gehoor een aantal nuances hebben gemist en op die manier de feiten verkeerd hebben beoordeeld en vertaald. Dit zou ook de reden zijn waarom er in de bestreden beslissing zaken staan die verzoeker nooit zou hebben verteld. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing er enkel in haar feitenrelaas melding van maakt dat verzoeker een tijdje in Kabul heeft gewerkt en dat dit feitenrelaas, in zoverre het betrekking heeft op verzoekers verblijf in Afghanistan, reeds op basis van verzoekers verklaringen tijdens het gehoor naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag werd opgemaakt (zie *supra*). Voor zover verzoeker thans de competentie van de tolk aanwezig tijdens het gehoor naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag zou wensen in vraag te stellen, dient te worden vastgesteld dat hij zijn bewering niet staft en bovendien niet aangeeft waarom hij dit niet eerder kon opwerpen in zijn procedure. Verzoeker geeft tenslotte niet aan welke "zaken" van de *in casu* bestreden beslissing een verdraaiing van zijn verklaringen in het kader van huidige asielaanvraag zouden zijn.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de accuraatheid van verzoekers verklaringen over de centrale gebeurtenis in zijn relaas, met name zijn ontvoering, sterk is afgenomen sinds zijn eerste asielaanvraag, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat het niet opgaat zijn geloofwaardigheid op basis hiervan in twijfel te trekken, maar anderzijds dan weer wel een precieze tijdsduur (*"vier tot zes maanden"*) in acht te nemen. De Raad stelt vast dat verzoekers kritiek geen afbreuk doet aan volgende vaststellingen in de bestreden beslissing: *"(...) Zo kan u nu niet meer vertellen hoelang u de gevangene van de taliban was. Zelfs als u om een ruwe schatting gevraagd wordt bent u er niet toe in staat. Zelfs een idee van de grootteorde, of het een paar dagen, enkele weken of anderhalf jaar was, heeft u niet meer (CGVS p.5). Nochtans kon u in uw eerste asielaanvraag verklaren dat u vier, vijf of zes maanden bij de taliban doorbracht (CGVS 16/2/2012 p.9,10). Wel meent u zich te herinneren dat u de zomer bij de taliban spendeerde (CGVS p.5). Deze verklaring staat gaat dan weer volstrekt in tegen uw eerdere verklaring toen u beweerde dat u aan het begin van de herfst door de taliban ontvoerd werd (CGVS 16/2/2012 p.11). (...)"*. Door te wijzen op het verloop van meer dan vijf jaar tussen zijn beweerde problemen en zijn meest recente verklaringen op het Commissariaat-generaal kan verzoeker het vastgestelde gebrek aan accuraatheid geenszins weerleggen noch verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan

beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij zijn gevangenschap in handen van de taliban ook na verloop van vier of vijf jaar minstens bij benadering in tijd en ruimte kan situeren. De Raad is van mening dat het niet gaat om details, zoals verzoeker voorhoudt, gezien deze gebeurtenis de kern van verzoekers asielrelaas uitmaakt. Om dezelfde reden kan het tijdsverloop evenmin verklaren dat aan verzoeker de volledige inhoud van de oproepingsbrief van het politiestation van Chaparhar moest worden verduidelijkt. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift nochtans aan dat hij door de politie werd verdacht van collaboratie met de taliban omdat twee soldaten die samen met hem waren ontvoerd werden gedood en hijzelf werd vrijgelaten.

Met betrekking tot de door hem voorgelegde *taskara*, stelt verzoeker dat hem op het Afghaanse consulaat werd bevestigd dat het om een origineel document gaat. Hij ontkent niet dat de datum van de stempel niet overeenkomt met de datum op het document, maar meent dat dit kan worden verklaard doordat de stempel vermoedelijk later werd aangebracht. Deze uitleg overtuigt de Raad niet. Indien de stempel daadwerkelijk jaren na uitgiftedatum werd aangebracht, behoort verzoeker dit als houder van het document te weten, terwijl hij daar tijdens zijn gehoor niets over heeft vermeld (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Verzoeker geeft trouwens niet aan op welke wijze de bij zijn verzoekschrift gevoegde kopie van zijn recent bekomen paspoort zijn asielrelaas vermag te staven.

Verzoeker zegt verder in zijn verzoekschrift de motivering waarom aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde toekomt te begrijpen maar tevens te verwachten dat deze documenten dan ook niet worden weerhouden om hem een gebrek aan accuraatheid of geloofwaardigheid aan te wijzen. In de mate dat verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een gebrek aan consequentie verwijt – in de zin dat het niet zou opgaan enerzijds vast te stellen dat de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten door de ernstige graad van documentenfraude in Afghanistan is aangetast, maar zich anderzijds wel op deze documenten te steunen om de geloofwaardigheid en accuraatheid van verzoekers verklaringen in twijfel te trekken –, wijst de Raad erop dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd (een *taskara*, vijf foto's van Afghaanse militairen, een foto van een kapperszaak en een ticket van de Londense metro) geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en valse documenten*" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een erg hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Verzoeker doet op geen enkele wijze afbreuk aan bovenstaande concrete en pertinente vaststellingen waar hij op algemene wijze aanvoert dat het duidelijk is dat geen van de argumenten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstaan om te concluderen dat zijn asielaanvraag ongegrond zou zijn, dat de stelling van het Commissariaat-generaal slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van zijn concrete situatie, dat een aantal gegevens door het Commissariaat-generaal duidelijk verkeerd werden begrepen of geïnterpreteerd, dat zijn "*consistente verklaringen in de voorgaande procedure*" op zichzelf reeds zijn gegronde vrees voor vervolging bewijzen, en dat hij totaal niet begrijpt hoe zijn nochtans omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal plotseling herleid wordt tot "*een aantal details, op grond waarvan zijn asielaanvraag negatief wordt verklaard*". Evenmin toont verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het beste uitkomt.

Met betrekking tot de door verzoeker per brief van 12 januari 2016 aan de Raad bezorgde brief van de Afghaanse overheid en brief van dorpsbewoners die de dood van verzoekers neef zou bevestigen, stelt de Raad vast dat ze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor deze documenten dan ook niet in overweging wordt genomen.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij verweerders aanvullende nota van 5 januari 2016 (COI Focus "*Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul*" van 19 november 2015) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie *EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation* van januari 2015 en COI Focus "*Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul*" van 19 november 2015, gevoegd bij het administratief dossier respectievelijk de aanvullende nota van de verwerende partij), dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, waaruit zou blijken dat de situatie in geheel Afghanistan zeer onveilig is. De Raad wijst erop dat een door de overheid verstrekt reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers.

De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker kan zich er dan ook niet dienstig op beroepen om bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot het vestigingsalternatief Kabul te ondergraven.

Verzoeker wijst er tevens op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing zelf stelt dat er in de stad Kabul veel aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, alsook dat er een sterke toename van het aantal aanslagen is in de maanden mei en augustus 2015, en dat tot slot sinds begin 2014 de opstandelingen uitdrukkelijker civiele doelwitten viseren waar westerlingen samenkomen. De Raad ziet evenwel niet in hoe deze uiterst selectieve lezing van de in de bestreden beslissing weergegeven veiligheidsanalyse afbreuk vermag te doen aan de daarop gebaseerde conclusie dat er voor burgers in Kabul actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ook waar verzoeker in het algemeen verwijst naar de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en "*de vele recente aanslagen gepleegd door Daesch en de taliban*" weerlegt hij de concrete elementen van bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot Kabul niet. De Raad stelt vast dat verzoeker in dit verband een alinea uit voornoemd reisadvies citeert en merkt op dat de daarin vervatte informatie, nog daargelaten dat zij *in casu* om bovenvermelde reden niet dienstig is, evenmin afbreuk doet aan voormelde analyse. Dat in Kabul tijdens de zomer van 2015 tientallen zelfmoordaanslagen plaatsvonden, vaak gericht tegen konvooien aan de luchthaven, regeringsgebouwen, hotels en westerse doelwitten wijst er immers niet op dat het patroon waarbij Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul niet langer stand houdt, wel integendeel. De andere aanvallen en aanslagen waarvan sprake in voormeld reisadvies deden zich buiten Kabul voor en vertonen daarom geen belang in de discussie aangaande verzoekers vestigingsalternatief.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Immers, u bent een volwassen man, die als volwassene Afghanistan verliet. Naast uw moedertaal Pashtou beheerst u ook vlot de tweede Afghaanse landstaal, het Dari (CGVS 16/2/2012 p.3). Voorts blijkt u een grote vertrouwdheid met de Afghaanse hoofdstad te hebben. U verklaart dat u een langere periode in Kabul verbleef en er ook werkte als kok en als kapper (CGVS 16/2/2012 p.5,6). Als reden voor uw terugkeer naar Nangarhar roept u geen socioeconomische moeilijkheden in maar vertelt u enkel dat u terugging om uw ouders bij te staan (CGVS 16/2/2012 p.6). Daarnaast heeft u ook een uitgebreid netwerk in Kabul. Zo verklaarde u dat uw twee broers in Kabul wonen en werken en dat u er meerdere vrienden heeft die er in uiteenlopende sectoren tewerkgesteld zijn (CGVS 16/2/2012 p.3,16). Aan uw bewering dat uw broers omwille van uw problemen met de taliban Kabul verlieten, kan gezien de vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven geen geloof worden gehecht (CGVS 16/2/2012 p.6). Voorts blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat u in Afghanistan over een netwerk beschikt dat u dermate ter wille is dat ze valse stukken voor u regelen om neer te leggen in uw asielaanvraag. Bovendien toonde u ook aanzienlijke zin voor initiatief, ondernemingsvermogen, aanpassingsvermogen en een hoge mate van zelfredzaamheid door uw komst naar en verblijf in België en het Verenigd Koninkrijk. Al deze eigenschappen gaan uw vestiging in uw hoofdstad aanzienlijk vergemakkelijken. Gezien uw werkervaring, uw talenkennis, uw vertrouwdheid met Kabul en uw netwerk in deze stad moet er op basis van uw verklaringen besloten worden dat Kabul in uw geval als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. In uw huidige asielaanvraag werpt u geen elementen op die de redelijkheid van uw vestigingsmogelijkheden in Kabul in vraag stellen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"

Waar verzoeker in herinnering brengt dat hij nooit in Kabul is geweest aangezien hij samen met zijn familie vanuit het vluchtelingenkamp in Pakistan meteen terugkeerde naar de regio Chaparhar, er bijgevolg ook nooit heeft gewerkt, en evenmin twee broers heeft die in Kabul verblijven, wijst de Raad erop dat hoger werd uiteengezet waarom deze feitelijke elementen thans niet meer kunnen worden betwist. In die mate, en in de mate dat verzoeker het bestaan van een netwerk in Kabul slecht tegenspreekt door de stellen dat hij "*enkel en alleen heeft verklaard dat hij een Pakistaanse vriend heeft*,

zijnde de heer Amir Ali, die tegen betaling verzoeker op de hoogte zou brengen van de toestand van zijn familie”, maar bovenstaande vaststellingen omtrent de redelijkheid van het vestigingsalternatief voor het overige ongemoeid laat, doet hij er geen afbreuk aan. Verzoeker toont aldus niet in het minst aan dat “het (...) derhalve overduidelijk (is) dat op kunstmatige wijze de werkelijkheid wordt verdraaid en zaken in de mond van verzoeker worden gelegd de welke hij nooit heeft verklaard.”.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Voor zover verzoeker aanstuurt op een vernietiging waar hij *in fine* van zijn verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing “*teniet te doen*”, merkt de Raad op dat uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF